

Privind sub un colț de cer

Liliana Tirel

Am ridicat un colț de cer și am văzut
cum se târăște spre casă o umbră
îngândurată și apăsată de gânduri.
Târăște după ea idei... idei ce-i pluteau
în minte ca șuvoaie de fluviu.

Din cuvinte s-a născut un vas frumos
lansat pe oceanul cunoașterii;
în adâncuri căuta cheia întrebărilor
ce-l făceau euforic.

Vorbele rațiunii se scurg ca apa în nisip
sunt încăpățânate...îi fac viața irespirabilă.
Pătrunde Nietzsche în poemul încercat
și-i șoptește suav: Nu ești nimic, dar vei deveni.

Un om mergea spre casă obsedat de măreție,
dar umbra lui a sfârșit pe tărâmul nebuniei.